

Full diocesà

1 de setembre del 2024

p5 —Nomenaments de rectors i vicaris al bisbat

p7 —Crítiques per la cerimònia d'obertura de les Olimpíades de París

«Caminem junts amb esperança»

És de gran importància que en el primer aniversari del lliurament de les conclusions del Sínode Diocesà 2019-2023 siguem capaços d'expressar el nostre desig de seguir caminant junts, com a Església de Vic, conscients de ser portadors al nostre món de l'esperança que no mor. Per aquesta raó, la Jornada Diocesana del diumenge 15 de setembre vol ser una ocasió de trobament de persones d'arreu del bisbat, tant infants, com joves i adults, tant preveres, com religiosos i diaques, tant de parròquies com de moviments i associacions. Volem sentir que som una gran família que «caminem junts amb esperança».

Aquesta jornada tindrà lloc, al matí, al nostre Seminari Diocesà, amb activitats per als adults i per als infants, les quals tindran com a finalitat aprofundir en temes clau dels decrets sinodals, d'una manera activa. El dinar serà en forma de pícnic. La sobretaula serà el moment dels diàlegs. I a la tarda, a les cinc, la missa dominical a la catedral.

Convoco tots els membres de l'Església de Vic, doncs, en l'esperança que siguem molts el qui hi puguem concórrer. A parer meu, és de gran importància la participació de molts; i, per aquesta raó, dono la possibilitat que se supprimeixi la missa del diumenge al matí, per a facilitar que el rector acompanyi els fidels que vulguin assistir-hi; això sí, assegurant l'eucaristia anticipada el dissabte o la vespertina el mateix diumenge.

+Romà Casanova, bisbe de Vic

PROGRAMA:

10.30 h – Acolliment al Seminari Diocesà.

11.00 h - Presentació i inici de la jornada.

11.30 h – Diversos tallers.

13.30 h – Pícnic (cadascú es porta el seu àpat).

15.00 h – Activitats d'esbarjo (cinema, cafè col·loqui, jocs per a infants).

17.00 h – Missa a la catedral, presidida pel bisbe Romà.

Tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels

Diumenge XXII durant l'any / Cicle B

Lectura del Llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent." I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

(4,1-2.6-8)

Salm responsorial

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

[14]

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

(1,17-18.21b-22.27)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de

rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment, i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans." Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.» Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home, el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

(7,1-8a.14-15.21-23)

«I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

Aquest poble m'honora amb els llavis

Marcel Nsanzineza, prev.

Tant en la llei com en l'evangeli, el primer i principal manament és estimar Déu. La segona lectura ens lliura el missatge de fons d'aquest diumenge, que queda, d'alguna manera, recollit en aquesta frase: «*La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.*»

L'evangeli ens vol advertir sobre el perill de convertir la nostra fe en una sèrie d'expressions externes que deixen intacta la nostra manera de viure i poc o gens influeix en la nostra manera de relacionar-nos amb la creació i amb les persones. Jesús, contínuament, ens dirigeix cap a l'adoració «en esperit i en veritat». L'aliança amb Déu es forma en el cor i es viu en la qualitat de la nostra relació amb ell i amb els altres.

És possible que tinguem un doble llenguatge: «*Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi*» (cf. Is 29,13). Amb aquest advertiment, Jesús retreu als fariseus i als mestres de la llei de pregar sense fervor i actuar sense amor. Havien reduït el culte a la realització formal dels ritus i substituït la Llei del Senyor per l'observança meticulosa dels preceptes humans. Crist no es conforma amb les restes, vol l'home sencer, ens vol totalment per a ell, a fi de salvar-nos. Per a això no n'hi ha prou amb ruixar la nostra existència amb uns moments de pregària, com els fariseus es ruixaven amb aigua en tornar de la plaça pública...; ens hem de posar, una vegada i una altra, a l'escola de la paraula de Déu. Així, ens convida sant Jaume en la segona lectura: «*Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos.*»

La imatge

«Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: “Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans”. Crist ens crida a no perdre l'horitzó d'un repte cada dia nou: la unitat del que som i fem, pensem i diem, preguem i vivim.

Crist salvat dels fariseus, de Johann Friedrich Overbeck (1866)

Agenda

Lit. hores: Setmana II

2 dilluns

— Santa Raquel
Beat Josep Samsó, prev. mr.
1C 2,1-5/Salm 118/Lc 4,16-30

3 dimarts

— Sant Gregori el Gran, papa i dr.
— Sant Simeó Estilita
1C 2,10b-16/Salm 144/Lc 4,31-37

4 dimecres

La Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja)
— Sant Moisès, profeta i legislador
— Santa Rosalia de Palerm
1C 3,1-9/Salm 32/Lc 4,38-44

5 dijous

— Santa Teresa de Calcuta, fund.
1C 3,18-23/Salm 23/Lc 5,1-11

6 divendres

— Sant Zacaries, profeta
1C 4,1-5/Salm 36/Lc 5,33-39

7 dissabte

— Stes. Judit i Regina, vg. i mr.
1C 4,6b-15/Salm 144/Lc 6,1-5

8 diumenge XXIII durant l'any / cicle B

La nativitat de la Benaurada Verge Maria. Festivitat de les maredéus trobades.
La Mare de Déu de Queralt
— Santa Adela, rel.
Is 35,4-7a/Salm 145/Jm 2,1-5/Mc 7,31-37

Celebrades les colònies d'estiu de l'Hospitalitat de Lurdes

Hospitalitat de Lurdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes del bisbat de Vic va celebrar del 5 al 10 d'agost les colònies que organitza cada estiu, destinades a gent gran, ancians amb mobilitat reduïda i persones amb discapacitat. Enguany es feren al terme de Sant Martí de Centelles, a la casa de colònies de Can Miqueló, d'Eix Estels.

Entre usuaris i voluntaris van ser unes quaranta persones, arribant fins a setanta el darrer dia en l'àpat de cloenda amb les famílies.

Unes colònies en què els participants pogueren gaudir de diverses activitats, així com de l'entorn de la casa i la piscina. Els voluntaris més joves van preparar una setmana en què tothom s'ho pasés molt bé. Algunes de les activitats eren pintar un quadre amb bastonets de netejar les orelles; un taller de cuina consistent a fer una «mousse» de llimona, i un taller d'estimulació artística. També hi va haver temps per a una tarda de musicoteràpia i per a jocs d'aigua, per a l'entreteniment del «pasaparella», relacionat amb aspectes del pelegrinatge a Lurdes, i per a una tarda de jocs olímpics adaptats, amb cerimònia d'obertura i lliurament de medalles. A més, una tarda ens va venir el Grup Amics de la Gent Gran de Tona per oferir-nos un «playback» amb cançons conegudes, així com el Grup d'Anellament de Calldetenes (Osón), que ens ensenyà com anellaven ocells i ens explicà moltes coses interessants. Un matí vam fer una passejada fins a l'ermita de Sant Miquel Sesperxes. El darrer dia, abans del dinar de cloenda, el mag Ginestet ens oferí una sèrie de trucs de màgia.

Cada dia, per a tothom qui ho volia, se celebrava l'eucaristia, amb cants de guitarra i, en la missa de cloenda, la participació del Cor de l'Hospitalitat.

Per part de l'organització, considerem que van ser unes colònies molt profitoses i animem que l'any vinent ho provin més persones, tant usuaris com voluntaris (entre ells, professionals sanitaris), sobretot joves. Un agraïment també a entitats, empreses i institucions que hi han aportat el seu granet de sorra.

Passat l'estiu, la pròxima activitat serà la sortida de tardor, el dia 6 d'octubre.

Provisió de rectors i vicaris per al curs que comença

Redacció

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, signà el 29 de juliol els nomenaments següents:

Mn. Erlin Andrey Castrillón Madrid, rector de les parròquies de Sant Hilari Sacalm, Sant Martí de Viladrau, Sant Mateu de Joanet, Santa Maria de Montsolí, Sant Andreu de Bancells, Santa Creu d'Horta i Santa Margarida de Vallors.

Mn. Jean-Pierre Citenga Mujanyi, rector de les parròquies de Sant Feliu de Codines, Sant Llorenç Savall i Sant Pere i Sant Feliu de Gallifa.

Mn. David Compte Verdaguer, rector de la parròquia de Sant Martí Sescorts.

Mn. Étienne Habimana, rector de les parròquies de Sant Quirze de Besora, Santa Maria de Montesquiu, Santa Maria de Besora, Sant Hilari de Vidrà, Sant Pere de Sora i Santa Llúcia de Siuret.

Mn. Martin Kabamba Belangenyi, rector de les parròquies de Sant Martí de Torroella, Santa Creu de Fonollosa i Santa Maria de Camps.

Mn. Théodore Mugabiyeyezu, rector de les parròquies de Santa Maria d'Olost, Sant Boi de Lluçanès, Santa Maria d'Alpens, Sant Pere de Perafita, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Bartomeu del Grau i Sant Martí de Sobremunt.

Mn. Achille Nzamurambaho, rector de les parròquies de Santa Maria de Navarcles, Sant Martí de Mura i Santa Maria de Talamanca.

Mn. Étienne Cishimbi wa Cishimbi, vicari de les parròquies de Santa Maria i de la Sagrada Família d'Igualada.

Mn. Gregoire Hakizimana, vicari de les parròquies de Sant Domènec, Mare de Déu del Carme i la Pietat de Vic.

Mn. Octave Lutumba Mukeb Akalonji, vicari de la parròquia de Sant Martí Sescorts.

Mn. Pascal Ndahiro, vicari de les parròquies de Sant Jaume de Calaf, Sant Pere de Jorba, Santa Maria de Copons, Santa Maria de Montmaneu, Santa Maria de Rubió, Sant Andreu d'Aguilar de Segarra, Santa Fe de Calonge de Segarra, Sant Miquel de Castellar, Sant Vicenç de Conill, Sant Jaume de la Guàrdia Pilosa, Sant Martí de Massana, Sant Andreu de Pujalt, Sant Martí de Sesgueioles, Sant Pere de l'Arç i Santa Maria de Segur-Astor.

Mn. Joseph Nkongolo Panu, vicari de les parròquies de Crist Rei de Manresa, Sant Martí de Torroella, Santa Creu de Fonollosa i Santa Maria de Camps.

Mn. Jean Baptiste Shumbusho, vicari de les parròquies de Santa Maria d'Olost, Sant Boi de Lluçanès, Santa Maria d'Alpens, Sant Pere de Perafita, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Bartomeu del Grau i Sant Martí de Sobremunt.

Relativització de la litúrgia?

Josep Ruaix, prev.

Els qui vam seguir en plena joventut la renovació eclesial del Concili Vaticà II ens vam «convertir» majoritàriament a la litúrgia, que aleshores restava obscurida, a causa de les circumstàncies històriques, per altres formes de pietat. Ja ens n'havien arribat precedents (amb aires provinents del nord i, a casa nostra, de Montserrat), però la consagració magisterial solemne del moviment litúrgic va ser el primer document de l'esmentat concili (*Sacrosanctum Concilium* o Constitució sobre la sagrada Litúrgia, promulgada l'any 1963), que en el primer número diu així: «El Sant Concili es proposa de fer créixer cada dia la vida cristiana entre els fidels; d'adaptar millor les institucions mudables a les necessitats del nostre temps; d'afavorir tot allò que pot contribuir a la unió de tots els qui creuen en Crist; i de reforçar tot allò que serveix a cridar tots els homes al si de l'Església; per això, també considera que li pertoca en especial de procurar la restauració i el foment de la Litúrgia.»

Doncs bé, aquella generació, que ja hem arribat a la velleïsa, restem poc o molt estranyats de la relativització que, al nostre entendre —crec que puc parlar en plural—, avui experimenta aquesta realitat essencial de l'Església. Deixeu-me expressar-ho en forma sintètica:

1) Avui es parla molt d'evangelització, i amb raó, que pel que fa als batejats consisteix pròpiament en una «re-evangelització», ja que s'està observant, malauradament, una «apostasia silenciosa», com algú ha dit amb encert, i es fan diverses provatures, totes benintencionades, per dur-la a terme. Simplement, crec que no s'aposta prou pel primer punt de la cita-

ció conciliar, és a dir, servir-se més de la mateixa litúrgia per a tan lloable propòsit.

2) Quant al segon punt —«les necessitats del nostre temps»—, aquestes necessitats han continuat mudant, i de quina manera! Doncs bé, opino que amb receptes depassades no s'aconseguirà l'adaptació assenyalada pel document conciliar. Sembla que, precisament perquè és clàssica (allò de «sempre i arreu»), l'enfocament litúrgic, en els seus grans trets, seria el més modern.

3) El Vaticà II va tenir una intenció ecumènica. Es té present aquesta finalitat en la praxi devocional hodierna? ¿No hauríem de mirar, com deia sant Joan XXIII, més aviat allò que ens uneix que no pas allò que ens separa dels nostres germans d'altres confessions?

4) Pel que fa al quart punt programàtic del darrer concili —«reforçar tot allò que serveix a cridar tots els homes al si de l'Església»—, que seria l'evangelització pròpiament dita, ¿no resulta més atractiu allò essencial, contingut precisament en la litúrgia —en el seu esperit, és clar—, que no pas allò secundari, fruit de les circumstàncies de cada temps?

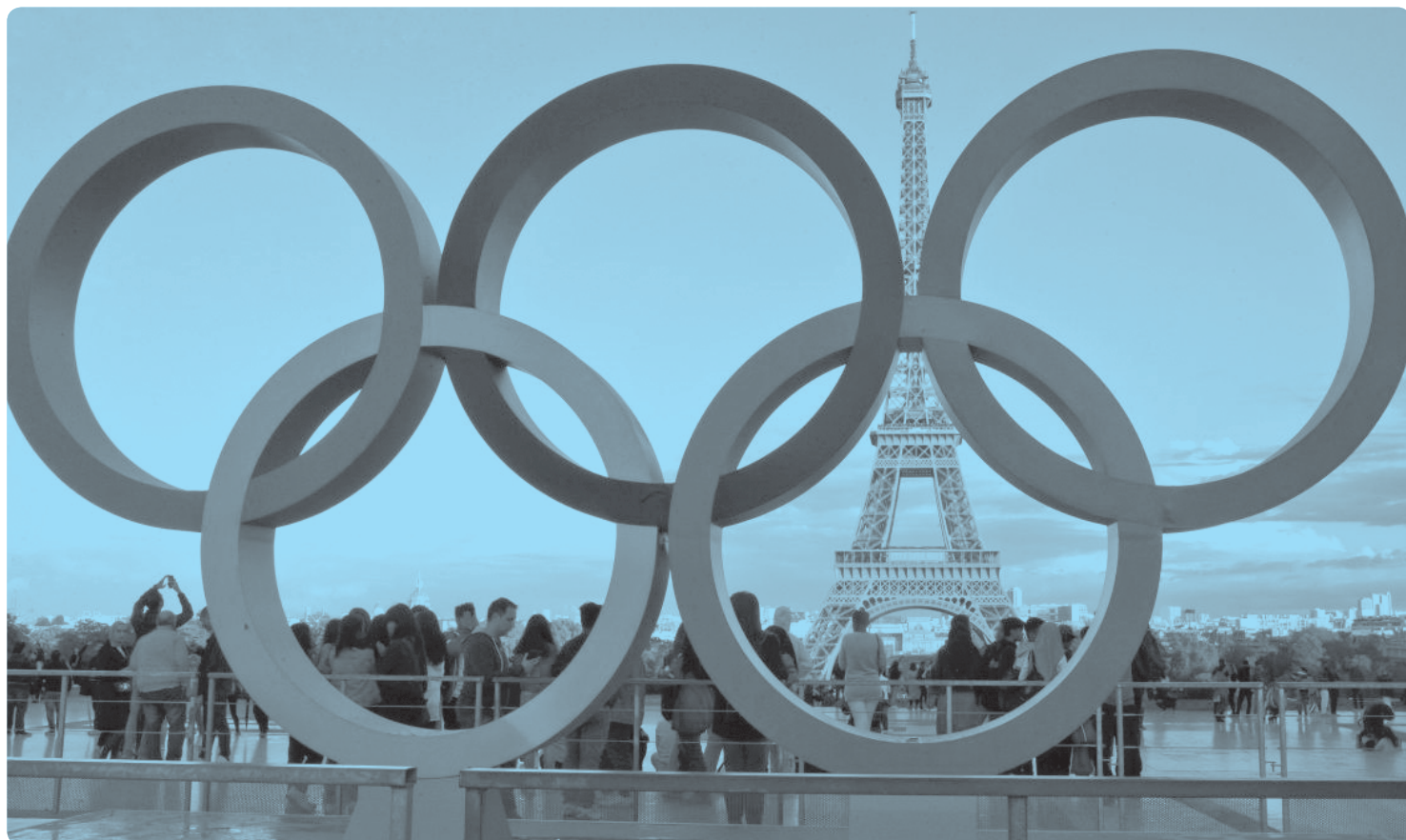
5) La «restauració de la Litúrgia» ja es va dur a terme, en bona part, a partir dels mateixos anys de la celebració conciliar, però diríem que no s'ha completat, que hi ha hagut llacunes i potser fins i tot retrocessos. Posar exemples seria prolix, a més d'inoportú, perquè probablement feriria sensibilitats, altrament legítimes.

6) I «el foment de la Litúrgia» —darrer punt de la citació— ens sembla, no sé si a pocs o molts, que s'ha relativitzat, és a dir, que ha deixat d'ocupar el primer lloc en l'acció —carregada de bona voluntat, certament— de la nostra pastoral. Diria que es gasta pólvora en salves o que hom apunta cap a una direcció desviada del blanc precís.

Amb tot això no vull dir que no s'hagin de tenir en consideració altres formes de pietat, però sempre relatives a la litúrgia —allò tan citat de «la font i el cimal», que també diu el document conciliar (núm. 10)—, i no a l'inrevés. Permeteu-me d'afegir que el coneixement de la història pot contribuir molt a establir una jerarquia entre els valors implicats en aquesta qüestió, precisament perquè ens permet una relativització de les praxis bastant aclaridora.

Pluja de crítiques per la burla al cristianisme en la cerimònia d'obertura dels Jocs

Redacció

L'endemà mateix de la cerimònia d'obertura dels Jocs Olímpics de París, la Conferència Episcopal Francesa va emetre un comunicat en què deplora profundament «la burla i l'escarni» envers el cristianisme viscuda en una paròdia de l'Últim Sopar.

En un comunicat fet públic a través de la xarxa X, els bisbes francesos van voler tenir presents «els cristians de tots els continents que s'han vist ferits per l'excés i la provocació de determinades escenes. Esperem que compreguin que la celebració olímpica va molt més enllà dels prejudicis ideològics d'alguns artistes».

Amb tot, segons volgueren destacar els prelat, la cerimònia «ha ofert arreu del món moments meravellosos de bellesa i alegria, rics en emoció i universalment aclamats». I recordaven l'èxit que va tenir la missa d'obertura de la tre-

va olímpica, que comptà amb la participació de nombroses personalitats religioses, polítiques i esportives.

Protesta de la Santa Seu

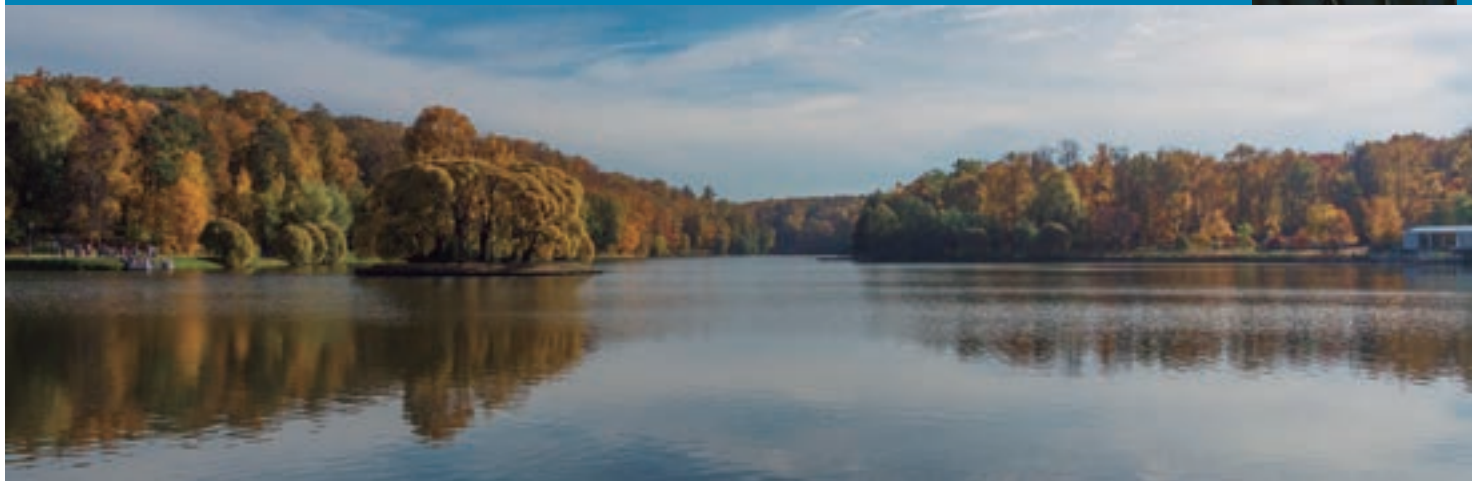
«La Santa Seu es va entristir per certes escenes en la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics de París i no pot menys que sumar-se a les veus que s'han alçat els darrers dies per condemnar l'insult fet a molts cristians i creients d'altres religions», afirma en un comunicat.

En el prestigiós esdeveniment on el món sencer es reuneix al voltant de valors comuns, no hi hauria d'haver al·lusions que es burlin de les conviccions religioses de moltes persones. Per això el Vaticà assenyala que la llibertat d'expressió, que és evident que no es discuteix, troba el seu límit en el respecte als altres.

Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació

Romà Casanova, bisbe de Vic

És de tots nosaltres ben conegut que el sant pare Francesc té molt interès per la cura de la creació. De fet, és una de les veus profètiques sobre aquest tema en el nostre món. El Papa ens parla de la responsabilitat de tots per a professar una ecologia humana i integral, com a camí de salvació de la nostra casa comuna i dels qui hi habitem. Per això, va instituir, l'any 2015, la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, amb el propòsit de suscitar en tots els fidels una profunda conversió espiritual en resposta a l'actual crisi ecològica.

Convocant a la pregària en un tema com aquest, Francesc, papa, expressa el seu convenciment que la cura de la naturalesa està íntimament unida a la relació de la criatura humana amb el seu creador. En el fons, és una qüestió de fe, la qual, com diu sant Pau, *actua per l'amor* (Ga 5,6) i obre l'horitzó de l'esperança. Així, és de cabdal importància l'oració per a entendre i practicar una ecologia humana i integral, sense caure en dicotomies d'oposició entre humanitat i naturalesa.

L'Esperit Sant, amb el qual, com ensenya l'Apòstol, hem estat marcats, és la primícia de l'heretat que Déu ens té re-

servada (cf. Ef 1,13-14). L'obra principal de l'Esperit en els nostres cors és donar-nos la gran esperança que l'Amor de Déu ha vençut, venç i seguirà vencent sempre. Malgrat les realitats que semblen contradir aquesta esperança, el creient confia que la humanitat sencera, i amb ella tot l'univers, arribarà a la plenitud. El mateix sant Pau, en el capítol vuitè de la carta als Romans, expressa aquesta relació: *Tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu* (v. 19). «L'alliberament de l'home comporta també la de totes les altres criatures que, solidàries amb la condició humana, han estat sotmeses al jou de l'esclavatge [...]. En la redempció de Crist és possible contemplar amb esperança el vincle de la solidaritat entre l'ésser humà i totes les altres criatures» (*Missatge del Sant Pare per a la Jornada*, 4).

Aquesta esperança cristiana esdevé una crida a la conversió a estils de vida que s'oposin a la degradació del medi ambient; és a dir, a passar de l'arrogància de qui vol dominar els altres i la naturalesa, a la humilitat del qui té cura del proïsme i de la creació. La mirada des de Déu ens fa entendre que tot és do seu i, per això mateix, n'hem de tenir cura, ja que ve de les seves amoroses mans.

